

громадян до поліцейського останній повинен поводитися таким чином, щоб нормалізувати стосунки з людьми, встановити необхідний рівень порозуміння.

Таким чином, професіоналізм працівника органів внутрішніх справ – це здатність до ефективної самореалізації в практичній діяльності його спеціальних професійних знань, що обумовлені особистими якостями та компетенцією. Професіоналізм передбачає не тільки результат чи оцінку діяльності працівника органів внутрішніх справ, але й сам хід його мислення і діяльності; можливі наслідки конкретного способу правоохоронного впливу.

Список використаних джерел

1. Конституція України : прийнята на п'ятій сес. Верхов. Ради України 28 черв. 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України: в 2-х т. – 4-е вид., перероб і доп. / Відп. ред. О. В. Дзера, Н. С. Кузнєцова, В. В. Луць. – Київ : Юрінком Інтер, 2011. – 1200 с.
3. Бандурка О. Професійна етика працівника ОВС. – Харків : НУВС, 2001. – 220 с.
4. Крашеніннікова Т.В., Поповський А.М., Руколянська Н.В. Українська мова (за професійним спрямуванням) : Навчальний посібник. Модульний курс. – Дніпропетровськ: Середняк Т.К., 2015. – 330 с.

Корольчук В. В., старший науковий співробітник відділу організації науково-дослідної роботи Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник

ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ

Сучасна освітня ситуація характеризується розумінням необхідності зміни педагогічної парадигми, тенденцією переходу від традиційного до інноваційного навчання. Успішність вирішення проблем перебудови процесу навчання пов'язується з науково-обґрунтованою оптимізацією і інтенсифікацією використання активних (проблемних, креативних, евристичних) форм і методів.

Сьогодні інформаційні технології (ІТ) і комп'ютерні мережі (КМ) займають ключові позиції в системі освіти та науки, і як наслідок, у всіх сферах сучасного суспільства. Доступність інформаційних ресурсів, як характеристика сучасних глобальних КМ, стає одним з вирішальних факторів ефективності діяльності суспільства. Тому широке впровадження в щоденну практичну діяльність людей ІТ, що становлять основу глобальних КМ, не може не торкатися освіти та науки, створює об'єктивну необхідність їхнього освоєння в освітньому процесі.

Процеси конвергенції в технологічній інфраструктурі Іт-освіти сьогодні визначаються тим, що ця інфраструктура особливо швидко еволюціонує. Як ні в якій іншій предметній галузі, «експериментальні зразки» і «результати НДР» стають тут доступними за ціною, масовими засобами підтримки процесів навчання і самоосвіти. Поява Web-сервісів на багатьох освітніх порталах спричиняє появу нових моделей навчального процесу. Розширюється спектр платформ, на яких доступні ці сервіси (смартфони, notebook, планшетні ПК, засоби доступу до ресурсів Grid, дорогі і унікальні лабораторні установки).

Розуміння необхідності освоєння ІТ і недоліку наявних знань призводить до пошуку шляхів зміни технічної оснащеності установ, організації постійно діючих семінарів, щодо використання ІТ в системі освіти та науки. Навіть визначення обчислювальної техніки змінилося за останні кілька років від апаратного (комп'ютерного) забезпечення і програмування до навчання на основі ІТ.

У багатьох країнах світу професійна підготовка фахівців уже включає відповідні курси і програми, орієнтовані на повноцінне використання ІТ під час навчання і у майбутній професійній діяльності (засіб, компонент, середовище). Знання і розуміння ролі ІТ, оволодіння основними навичками роботи з різними технологіями КМ повинні також входити в методичні і практичні курси освітніх програм всіх спеціальностей. Відомо, що найбільшою перешкодою у використанні ІТ на всіх рівнях освіти всіх країн, незалежно від їхнього технічного розвитку і оснащеності конкретного навчального закладу, є відставання розробок методики використання ІТ від реальних можливостей доступу і відсутність або недостатність підготовки викладачів.

У сучасному світі йде винятково швидкий процес розвитку інформаційно-обчислювальної і телекомунікаційної

техніки. Відбувається різке збільшення освітніх установ, організацій і осіб, причетних до інформаційних технологій у сфері освіти та науки.

На макрорівні процеси інформатизації сфери освіти та науки безпосередньо залежать від національних цілей держави, економічної ситуації, обсягу ресурсів, які направляються у цю галузь. Тут положення справ змінюються відповідно до об'єктивних законів і прийнятих стратегічних рішень.

На мезорівні (регіон, місто, вуз, факультет, кафедра) зв'язок уже на такий твердий. Конкретні управлінські рішення, ініціатива окремих колективів мають вже набагато більше значення [1].

На мікрорівні, пов'язаному з діями окремого студента або викладача, ступінь «суб'єктивності» набагато вища. Тут дуже багато залежить від індивідуальних можливостей, шкали цінностей, багатьох випадкових факторів. Однак цей рівень дуже важливий. Саме на ньому народжуються нові педагогічні ідеї, підходи, методи. Завдяки використанню нових ІТ, шлях до їх втілення і тиражування став набагато коротшим.

Перераховані аспекти інформатизації освіти та науки на мікрорівні не вичерпують всіх аспектів проблеми. Проте варто підкреслити їх принципове значення з погляду всієї системи. Це пов'язане з тим, що зараз відбуваються докорінні зміни багатьох системних властивостей соціальних, технологічних, економічних структур суспільства. В «класичних соціумах» ієрархічна структура діяла як «підсилювач рішень», впливів, індивідуальних особливостей глав держав і їх оточення.

Жодна країна, багата або бідна, велика або мала, не може дозволити собі ігнорувати ті потенційні можливості, які пропонують ІТ. Для бідних держав ця потреба є ще більш актуальною, особливо враховуючи ті великі можливості розвитку, які доступні завдяки сучасним технологіям. Використання ІТ для розвитку інтелектуального потенціалу нації разом з виваженою і своєчасною державною політикою має значний потенціал для досягнення цілей розвитку набагато швидшими і дешевшими способами [2].

Для країн, що розвиваються, ІТ мають потенціал для подальшого розвитку та покращення якості освіти та науки. У цьому розумінні це вказує на потенційно врівноважену стратегію для країн, що розвиваються.

ІТ значно полегшують процес оволодіння знаннями, і це надає країнам, що розвиваються, гарні можливості для удосконалення освітніх програм, покращення політики їх формулювання, виконання і розповсюдження та розширення діапазону можливостей для заможних та бідних та для багатьох інших, хто проживає в найбідніших країнах світу, тобто в ізоляції від сучасних технологій. Нові комунікаційні технології повинні зменшити рівень відмежування та відкрити доступ до знань, що довгий час залишалося неможливим.

Взагалі ІТ можна визначити як сукупність різноманітних технологічних інструментів і ресурсів, які використовуються для забезпечення процесу комунікацій та створення, розповсюдження, збереження та управління інформацією. Під цими технологіями маються на увазі комп'ютери, мережа Інтернет, радіо- та телепередачі, а також телефонний зв'язок.

В останні роки відбулося зростання інтересу до того, як комп'ютери та Інтернет можуть покращити ефективність навчання на всіх рівнях. Але ІТ означають значно більше, ніж саме технології. Застарілі технології, такі як телефон, радіо та телебачення, яким тепер приділяють менше уваги, мають довгу та багату історію як інструктивні засоби. Більше того, різноманітні технології частіше використовуються у поєднанні, аніж як єдиний механізм.

Отже, у глобальному розумінні у процесі формування самодостатнього суспільства виключна роль належить інформації, освіті та формуванню практичних навичок. Адже саме вони є дієвими засобами поширення коректної інформації про кращі технології та досвід, що сприяє досягненню ефективності у масштабах суспільства. В системі показників розвитку інформаційного суспільства велике значення має розвиток ІТ у галузі освіти та науки. Кількість показників, що визначають рівень досягнень у цій галузі, достатньо велика і включає показники забезпеченості науки і освіти технічними засобами (наприклад, кількість комп'ютерів на одного учня, процент навчальних закладів і бібліотек, що мають доступ до мережі Інтернет тощо), показники використання інформаційних технологій (процент учнів та відвідувачів бібліотек, які використовують Інтернет у процесі навчання тощо), інтенсивності цього використання (середня кількість годин, які проводить учень за комп'ютером в мережі Інтернет на тиждень або в місяць), показників якості ліній доступу,

а також можливості доступу до спеціалізованих освітніх мереж. Особливістю цієї системи показників є акцентуація уваги на якості доступу і можливості доступу до освітніх мереж. Одним з головних показників є швидкість надання послуг, які доступні між та у межах національних дослідницьких та освітніх мереж. Крім того, важливим індикатором розповсюдження ІТ в освіті є частка викладачів, які використовують інформаційні технології (особливо Інтернет) для навчання дисциплінам, які непов'язані з інформатикою.

Враховуючи зазначене вище, можна зробити висновок, що інформаційні технології в освітньому і науковому процесі займають особливе місце, визначають якість підготовки фахівців та в значній мірі збільшують користь досягнень і впроваджень в освітній процес.

Список використаних джерел

1. Агранович Б. Л., Богатырь Б. Н., Ямпольский В. З. Системный анализ стратегий информатизации образования // Проблемы информатизации высшей школы. 1997. № 3–4 (9–10). М. С. 9–13.
2. Концепція розвитку дистанційної освіти в Україні. – К. : КПІ, 2000. – 12 с.